

Лѣкарѣтъ. — И то въ най авторитетното списание: въ „Искра“.

Мара. — Въ Искра!

Лѣкарѣтъ. — Да.

Мара. — Тогава! — Борьо, тъй много цѣни това списание. Още повече, щомъ е отъ Д-ръ Урмова!

Лѣкарѣтъ. — Бъркайки въ джебъ. Да — да! Ето книжката! Подавай я.

Мара. — Почва да дири критиката.

Лѣкарѣтъ. — Не, скрийте книгата. Слѣдъ като му прѣгледамъ очитѣ, тогава ще му кажемъ, защото той е тъй нетърпеливъ!

Мара. — Оставила книгата. Ще ида да го събудя.

Лѣкаря останалъ самъ отива прѣдъ „Слѣпеца“ гледа внимателно, сѣкашъ да се увѣри въ онова, що се пише за Боря.

IV.

Лѣкаря, Мара и Борьо.

Борьо. — Съ прѣвързани очи, воденъ отъ Мара, влиза.

Лѣкарѣтъ. — Прѣсрѣща го и се ржува. Много си спалъ.

Борьо. — Колко е часътъ?

Лѣкарѣтъ. — Три безъ нѣщо.

Борьо. — А пъкъ азъ мисля, че е срѣдъ нощъ

Кжсо мълчание.

Лѣкарѣтъ. — Какъ се чувствувашъ?

Борьо. — Съ тонъ на човѣкъ, който е още подъ впечатление на нѣщо страшно. Грозно нѣщо!

Лѣкарѣтъ. — Какво грозно нѣщо?

Борьо. — Ехъ, Матю, грозно и ужасно било да ослѣпѣй човѣкъ!

Лѣкарѣтъ. — Съннатъ. Глупости!

Борьо. — На сънъ, разбира се: сънувахъ, че съмъ ослѣпѣлъ. Потресенъ. Ахъ, ужасно!

Лѣкарѣтъ. — Сънища! То се знай, като спишъ съ пълненъ стомахъ! Наистина грозенъ сънъ, но за тъй пъкъ ще чуешъ една красива и приятна новина: днесъ ти нося една радостъ!